

Kapitola pátá

*„Jste přece čarodějové, pro Slunce boží!
Měli byste mít kočku.“*

– *Období všeho*

Ve velké síni to vše a panuje tu chaos, lidé vyděšeně volají jeden přes druhého.

Za celých dvanáct let, které už jsem na Východní strávila, je to dnes poprvé, co zazněl poplach jindy než během předem připravených nácvků boje s požárem či zemětřesením. V místnosti je šero a velkými okny je vidět zlověstně zbarvená obloha.

„Všichni do sklepení, hned!“ zvolá pan Donovan z druhého konce auly. Zatímco zní jekot sirén, studenti zaplavují schodiště vedoucí dolů. Venku se zvedá vítr. Slečna Suntileová tlumeným, tichým hlasem rozmlouvá s paní Temperlyovou, naší poradkyní pro volbu povolání, mně se však podaří útržky jejich rozhovoru zaslechnout.

Uvažují nad tím, co zajímá nás všechny: Kde jsou čarodějové, kteří mají na tuto oblast dohlížet?

Neobvykle rychlý příchod bouře zabránil zaměstnancům školy, aby se stihli spojit s dalšími čaroději v okolí. Snažit se pomoci by pro ně teď bylo příliš nebezpečné – přemíra protichůdné energie namířené na bouřkovou celou je všechno jen zhoršila. Kdyby se kdokoli z pedagogického sboru pokusil zasáhnout, mohl by přijít o práci.

Na tom ale nezáleží, protože nikdo z nich nedisponuje takovými schopnostmi, aby se sám dokázal s podobně silnou bouří vypořádat.

Nezbývá nám než důvěřovat čarodějům, kteří mají naši oblast na starosti. Jenže při pohledu z oken na stále tmavnoucí oblohu se naše důvěra rychle vytrácí.

Spěchám spolu s ostatními po schodišti do sklepení, když vtom se zarazím. Tělem se mi zvolna rozlije drtivý pocit děsu, horkého jako láva vytékající z vulkánu. Kdesi venku přece zůstal Nox, vydal se prozkoumávat zákoutí rozsáhlých školních pozemků.

Upustím tašku na zem, obrátím se a rozběhnu se mořem těl po schodech zpátky nahoru. Něčí hlas za mnou vykřikne mé jméno. Nezpomalím.

„Vyběhnu ze síně ven a vyrazím směrem k lesu.“

„Noxi!“ zakřičím a zoufale se rozhlížím po okolních pozemcích. „Noxi!“ volám znovu a kvapem se vzdaluju od školní budovy.

Nad hlavou mi zaburácí ohlušující rána a z mraků se spustí prudký liják. Obrovské kapky mě ve vteřině promáčí na kůži. Otrů si vodu z tváří a spěchám mezi stromy.

„Noxi!“ Vběhla jsem už hluboko do lesa a pátrám po jakýchkoli stopách po svém kocourovi. *Běž dál, nepřestávej se rozhlížet.* Vtom uklouznu po velkém kořenu, svalím se do hlíny a kotníkem mi projede ostrá bolest. Nevšímám si jí a vyškrábu se zpátky na nohy.

Hned za první bouří se blíží další, svět potemněl a není téměř nic vidět.

Musím Noxe najít. V kotníku mi škube bolestí, a když se na něj zkusím postavit, málem se opět zhroutím na zem.

Mezi mraky projede blesk a rozzáří celou okolní oblohu.

Jeden.

Druhý.

Prásk!

Bouře je tak hlasitá, až mi rezonuje v hrudi. Cítím ji až v břiše.

A potom ho konečně spatřím, v náručí kohosi neznámého.

Spěchám k nim a Noxe si převezmu. Celý se třese a kožich má promočený, ale je tady. Je v bezpečí.

„Schovával se vedle kůlny, právě když jsem ji zamykal,“ vysvětlí mladík. „Je tvůj?“

Přikývnu. Noxův zachránce má asijské rysy. Je vysoký a štíhlý, pleť má opálenou do bronzova a husté černé vlasy zmáčené deštěm. Zateplené triko s dlouhými rukávy se mu lepí na kůži a dlaně má špinavé od hlíny.

„Děkuju ti.“ Zabořím tvář do Noxova kožíšku, takže jsou má slova poněkud tlumená. „Jsem Clara a tohle je Equinox,“ snažím se přehlušit děšť. „Zkráceně Nox.“

„Sang,“ představí se.